

SANTYKIAI SU SUAUGUSIAISIAIS IR BENDRAAMŽIAIS, APLINKOS PAŽINIMAS GRUPINĖ VEIKLA

❖ „RYTO RATAS“. ŽAIDŽIAMAS SMAGUS APGAULĖS ŽAIDIMAS, PADĖSIANTIS ĮSIMINTI GYVŪNŲ SAVYBES

EIGA. Išrenkamas vedantysis. Jis vis kartuoja: „Ragai, ragai...“ Staiga sako: „Karvės (arba briedžio, jaučio, ožio...) ragai.“ Reaguodami vaikai turi juos parodyti – pridėti prie savo kaktos abiejų rankų smilius. Jeigu paminimas beragis gyvūnas, ragų rodyti negalima. Vedantysis siekia suklaidinti, todėl gali žaidimo tempą greitinti. Suklydęs vaikas atiduoda fantą (ši žaidimo dalis pasirenkamoji).

❖ SUSIPAŽINIMAS SU PLAKATU

EIGA. Vaikams pristatomas 27-asis plakatas. Aptariamas plakato siužetas. Kas ką veikia ir kt.

PASTABA. Kovo 18 d. Jungtinėse Amerikos Valstijose, Australijoje, Vokietijoje, Rusijoje, Suomijoje ir kt. šalyse švenčiama Raudonos nosies diena – žmonės, pasipuošę raudonomis klounų nosimis, eina linksminti vaikų, kad šie šypsotųsi. Visų pirma, dėmesys skiriamas sergantiems vaikams, todėl jie lankomi ligoninėse.

A. Lindgren

PEPĖ EINA Į CIRKĄ

Į miestelį atvažiavo cirkas, ir visi vaikai puolė prašyti savo mamų ir tėvų, kad leistų ji pamatyti. Neatsilikio ir Tomis su Anika, tad jų gerasis tėvelis tuoj išėmė kelias sidabrinės kronas ir padavė vaikams. Tvirtai sugniaužę sau juos, jie nurūko pas Pepę. Pepė su arkliu buvo verandoje. Ji pynė arklio uodegą į mažas kasytes ir puošė raudonais kaspinėliais. Šiandien jo gimtadienis, – pasakė ji. – Užtat turi būti gražus. Pepe, – tarė Tomis uždusęs, nes bėgo kiek įkabiną, – Pepe, ar nori, eime kartu į cirką? Galiu eit kur pakliūva, – atsiliepė Pepė, – tik nežinau, ar eit į sirkę, juk neišmanau, kas ta sirkė. Ar neskaudės? – Kokia tu kvaila, – pasakė Tomis. – Neskaudės! Vienas smagumas! Ten yra arklių, klounų ir gražių panelių, kurios vaikšto lynu! Bet už tai reikia užsimokėti, – tarė Anika ir atgniaužusi pasižiūrėjo į žėniuką; ten tebegulėjo dvi kronos ir dvi monetos po penkias-

dešimt erių. Aš turtinga kaip trolis, – atsakė Pepė, – užtat panorėjusi galiu bet kada nusipirkti sirkę. Tik gal bus per ankšta, jei turėsiu daugiau arklių. Klounus ir tas paneles galėčiau suvaryti į skalbyklą, tik su arkliais būtų prasčiau. – Kvailele, – pasakė Tomis, – cirko niekas neperka. Tik reikia mokėti pinigų, kai eini ten pasižiūrėti, supranti? – Saugok dieve! – suriko Pepė ir užsimerkė. – Už pažiūrėjimą reikia mokėti pinigų?! O aš štai vaikštau ir spoksau per dienas! Ir kas dabar žino, kiek pinigų esu pražiūrėjusi! – Tada atsargiai pravėrė vieną akį, net galva ėmė sukstis. – Kiek kaštuos, tiek, – pasakė ji, – bet turiu žvilgtelėti!

Vis dėlto galų gale Tomiui ir Anikai pavyko išaiškinti Pepėi, kas per daiktas cirkas, tada Pepė pasiėmė iš savo krepšelio keletą auksinių pinigų, paskui užsidėjo skrybėlę, didelę kaip malūno ratas, ir visi išdrožė į cirką.

Netoli cirko knibždėjo daugybė žmonių, o prie bilietau kasos rangėsi ilgiausia virtinė. Šiaip taip atėjo ir Pepės eilė. Ji kyštelėjo galvą pro langelį, akylai nužvelgė nebejauną dailią moteriškę, sėdinčią tenai, ir paklausė:

– Kiek kainuos į tave pažiūrėti?

Bet senoji buvo užsienietė, nesuprato, ko Pepė nori, tik atsakė:

– Mergaite, kaštoja penkias kronas pirma vieto, tris kronas antra vieto, viena krona stovi vieto.

– Aišku, – atsakė Pepė, – bet turi prižadėti, kad ir lynu pavaišėšiosi. Tada įsiterpė Tomis ir paaiškino, kad Pepė nori bilieto į antrą vietą. Pepė atkišo auksinį, ir senoji ponė įtariai pasižiūrėjo į jį. Paskui dar krimstelėjo, ar tikras. Galų gale įsitikino, jog tikrai auksinis, ir padavė Pepėi bilietą. Ir tada Pepė gavo visą krūvą sidabrinukų grąžos.

– Ką aš veiksiu su šitom bjauriom šiuokšlėm? – nepatenkinta burbtelėjo Pepė. – Turėkis sau, jei nori, o aš verčiau du sykius į tave paspoksosiu. Du stovi vieto. Kadangi Pepė nieku gyvu nenorėjo imti grąžos, ponė pakeitė antros vietos bilietą į pirmos ir dar Tomiui su Anika davė po pirmos vietos bilietą visai be pinigų. Taigi Pepė, Anika ir Tomis gavo sėdėti pačiose geriausiose vietose ant raudonų kėdžių prie pat maniežo. Tomis su Anika kelis sykius atsigręžę pamojavo savo klasės draugams, kurie sėdėjo gerokai toliau.

– Man patinka šita būda, – Pepė apsidairė aplinkui. – Tik žiūriu, jie čia ant grindų pripylę pjuvenų. Nors kas čia man rūpi, bet vis tiek nei šis, nei tas. Tomis paaiškino Pepėi, jog visada cirke ant grindų pila pjuvenų, nes taip geriau arkliams jodinėti. Estradoje sėdėjo cirko muzikantai, dabar jie užtrenkė maršą. Pepė pradėjo lyg pašėlusį ploti rankomis ir iš džiaugsmo šokinėti ant kėdės.

– Ar už klausymą irgi reikia mokėti, o gal dykai? – pasiteiravo ji. Kaip tik tuo metu prasiskyrė artistų įėjimo uždanga,